

te virksomheder, herunder sportsklubber og finansieringsinstitutter osv. Det er da også lige nøjagtigt i kernen af, hvad jeg opfatter som Farumsagen.

Derfor kan jeg uden videre pege på i hvert fald to forhold, hvor det så indlysende ligger lige i kernen af straffesagen.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg forstår, at forretningsordenen på dette tidspunkt foreskriver, at jeg skal stille spørgsmål til ministeren. Jeg er meget enig i det, jeg hører ministeren sige, at det er godt, der er et par forslagsstillere, der er mere konstruktive end andre.

Jeg hørte fru Line Barfod sige, at fru Line Barfod bestemt ikke havde noget mod snurrende kameraer og åbne døre, så jeg går ud fra, at ministeren er helt indstillet på at møde i Udvalget for Forretningsorden til et åbent samråd, så befolkningen stadig væk kan følge med i, hvad det var for hemmeligheder, hr. Poul Nødgaard ikke ville åbenbare her i Folketingssalen.

Så vil jeg godt bede ministeren bekræfte: Er det ikke rigtigt, at hvis både en domstol skal vurdere et materiale og en undersøgelseskommission skal undersøge, så kan man ikke på forhånd overhovedet udelukke, at der er masser af momenter, der ikke i sig selv er strafferetlige, men indgår som en forudsætning for domstolens bedømmelse, og at det i virkeligheden er et problem for vores forfatning, hvis det er de samme spørgsmål, undersøgelseskommissionen sidder med? Jeg synes i hvert fald, det er et problem.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det generer mig, at jeg skal stille det samme spørgsmål nu for tredje gang uden at kunne få et svar fra ministerens side.

Er det rigtigt, som vi fik at vide, eller det var i hvert fald det indtryk, vi dannede os under udvalgsarbejdet, at der vil foreligge et anklageskrift i løbet af nogle få måneder? Og er ministeren så ikke enig med mig i, at hvis der i øvrigt er god politisk vilje, kan man lave en praktisk tilrettelæggelse af arbejdet, så man gør disse principielle problemer så håndterbare og så minimale som muligt? Ville det ikke være en fælles bestræbelse for os at få gjort det? Det er tredje gang, jeg spørger, og nu vil jeg gerne høre, om det var muligt.

Så vil jeg gerne for mit eget vedkommende sige: Jeg tror ikke, den her sag egner sig til, at vi gentager alle argumenterne en gang til for hinanden. Fru Rønn Hornbech kan sin tale, jeg kan min tale, og ministeren har et standardmanuskript, så hun kan også sin tale. Det synes jeg ikke tjener noget formål. Jeg tror, det er en helt anden type dialog, den dialog, vi skulle have haft for måneder siden, mellem forslagsstillerne og regeringen. Det er det, jeg kunne efterlyse, og det er det, jeg endnu en gang vil spørge ministeren om.

Ellers har man malet sig totalt op i et hjørne i denne her sag, og derfor ville jeg gerne have, at udgangen her ikke skulle være konfrontation, men at ministeren gav tilsagn til realistiske forhandlinger direkte mellem regeringen og forslagsstillerne.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg synes, at hr. Niels Helveg Petersen i sit indlæg meget klart fik anskueliggjort, hvor vanskelig den her problemstilling er, og at der i hvert fald er forhold, hvorom man som menigmand ville sige, at det måtte da være forhold, som bagmandspolitiet måtte beskæftige sig med. Som det var fuldstændig åbenlyst, at det ikke var noget, en undersøgelseskommission skulle begynde at tage sig af. Men da hverken vi her i Folketinget eller menigmand, i hvert fald de færreste, sidder og arbejder i bagmandspolitiet, er det vanskeligt for os at svare på på forhånd.

Men jeg mener i hvert fald, det er meget, meget væsentligt at fastholde, at med hensyn til de centrale punkter, som bagmandspolitiet beskæftiger sig med, skal undersøgelseskommissionen ikke spille sine kræfter. Det vil bare være rent spild af tid og ødelæggende for politiets arbejde, såfremt man begiver sig ud på den galej. Den betragtning tror jeg også forslagsstillerne er fuldstændig enige i.

Kl. 15.50

Jeg deler også fru Birthe Rønn Hornbechs skepsis, både for så vidt angår spørgsmålet omkring konkurrerende undersøgelser og spørgsmålet omkring dobbeltundersøgelser, fordi det meget, meget nemt kan ende i et sådant scenarie. Der har Justitsministeriet ad flere omgange meget klart over for forslagsstillerne og Udvalget for Forretningsordenen redegjort for de meget væsentlige, principielle, juridiske problemer, der ligger i at ville begive sig ud på den vej. Den vej er ikke farbar.